LIBRIS | We know books

E.T.A. Hoffmann

Spărgătorul de Nuci și Regele-șoarece

Traducere: Elisabeta Ivan
Ilustrații: Șerban Andreescu

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOFFMANN, E.T.A.
Spărgătorul de Nuci şi Regele-şoarece / E.T.A. Hoffmann ; trad.: Elisabeta Ivan ; il.: Şerban Andreescu. - Bucureşti : Didactica Publishing House, 2023

ISBN 978-606-048-647-3

I. Ivan, Elisabeta (trad.)
II. Andreescu, Şerban (il.)
821.111

© Nußknacker und Mäusekönig/
The Nutcracker and the Mouse-King, 1816, 1879

© 2023, Editura Didactica Publishing House
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.
Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,
Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506, Bucureşti

ISBN: 978-606-048-647-3

Editor coordonator: Florentina Ion
Traducere: Elisabeta Ivan
Ilustrații: Șerban Andreescu
Redactor: Alina Perțea
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Alina Perțea

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:
Tel./fax: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;
e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

CUPRINS

Ziua de ajun 7
Darurile 11
Surpriza 16
Magia 21
Bătălia gloanțelor de zahăr 30
O surpriză plăcută 34
Basmul despre nuca cu coaja tare 40
Urmarea basmului despre nuca cu coaja tare 48
Sfârșitul basmului despre nuca cu coaja tare 53
Victoria 66
Regatul păpușilor 75
Capitala dulciurilor 81
Încheiere 90

LIBRIS | We know books

ZIUA DE AJUN

Era Ajunul Crăciunului. Fritz și Maria Stahlbaum stăteau ghemuiți unul lângă altul pe o canapea, într-o cămăruță din spatele casei, pentru că li se interzisese să intre în sufragerie ori în salon. Fritz îi șopti Mariei secretos:

— Azi-dimineață, i-a spus el, am auzit tot felul de zgomote, foșnet de hârtie și tot felul de bocăneli; veneau din spatele ușilor de la camerele încuiate. Am văzut un om mărunt, tare misterios, purtând o cutie mare sub braț, mergând ușor pe hol, fără să facă niciun zgomot, i-a mai dezvăluit el.

— Cine ar fi putut fi? întrebă Maria.

— Ei, dar cine? Nașu' Drosselmeier! Cine altcineva să fie?

Auzind asta, Maria bătu din palmele-i mici de bucurie și exclamă:

— Ooo, oare ce minunăție de jucărie ne-o fi făcut Nașu' anul acesta?

Judecătorul Drosselmeier nu era un bărbat frumos. Era scund și sfrijit, iar fața îi era brăzdată de riduri. Peste ochiul drept purta un mare petic negru și, din pricină că își pierduse tot părul, purta o frumoasă perucă albă. Desigur, copiii știau că Nașul era un om foarte priceput, căci nu doar că înțelegea cum funcționează ceasurile, ci chiar a și făcut unele el singur.

Acesta era motivul pentru care, ori de câte ori unul dintre frumoasele ceasuri se îmbolnăvea și nu mai putea

LIBRIS We know books

cânta, îl chemau pe Nașul Drosselmeier. Venea, își scotea peruca sa frumoasă, își dezbrăca haina-i galbenă și, legându-și un șorț, scotea un instrument ascuțit cu care scormonea în ceas. Acest lucru o cam întrista pe micuța Maria, dar părea să ajute ceasul, deoarece îndată revenea la viață și începea să ticăie, să bată și să cânte vesel, spre marea bucurie a tuturor.

De fiecare dată când venea, Nașul avea în buzunar câte ceva atrăgător pentru copii: fie o marionetă, care putea să facă o reverență și să-și rostogolească ochii; ori o cutie, din care sărea o păsăruică; ori un nou tip de jucărie, cum nu mai văzuseră niciodată. Dar, de Crăciun, mereu meșterea niște jucării mecanice frumoase pe care doar un om foarte priceput le-ar fi putut face. Din acest motiv, după ce le erau prezentate copiilor, părinții puneau jucăriile deoparte, pentru păstrare, ca pe o operă de artă foarte prețioasă.

— Ah, oare ce lucru ingenios ne-o fi pregătit Nașu' Drosselmeier anul acesta? șopti Maria.

— De data aceasta, a răspuns Fritz, nici nu poate fi vorba de altceva decât de o fortăreață, în care tot felul de soldați chipeși o să mărșăluiască încolo și încoace. Vor veni alți soldați să asalteze fortăreața și apoi, dintr-odată, soldații dinăuntru vor trage cu un tun care va scoate un zgomot asurzitor, ca un tunet.

— Nu, nu, l-a întrerupt Maria, Nașu' Drosselmeier mi-a povestit despre o grădină frumoasă, în care există un lac mare, pe care înoată lebede superbe, cu salbe de aur la gât și cântă cele mai încântătoare cântece. Pe

urmă, vine o fetiță din grădină, merge la marginea lacului, cheamă lebedele și le hrănește cu bomboane.

— Lebedele nu mănâncă bomboane, o întrerupse Fritz cu asprime, și nici măcar Nașu' Drosselmeier nu poate face o grădină întreagă. Apoi continuă: de fapt, ne bucurăm prea puțin de pe urma jucăriilor lui; ni le iau de îndată ce le primim. Așa că cele dăruite de tata și de mama îmi sunt mult mai dragi, fiindcă măcar le putem păstra și putem face ce vrem cu ele.

Din nou, copiii făceau tot felul de presupuneri despre ce cadouri vor primi anul acesta. Maria credea că Don'șoara Trudchen, păpușa ei cea mare, s-a schimbat mult, pentru că devenise mai stângace ca niciodată și cădea mereu pe podea, iar asta îi lăsa semne urâte pe față. Cât despre curățenia hăinuțelor ei, nici să nu mai vorbim – toate avertismentele ei nu ajutaseră la nimic. Și apoi mama a zâmbit în sinea ei când a văzut cât de încântată fusese Maria de umbrela de soare a lui Gretchen. Fritz a încredințat-o pe Maria că herghelia sa avea mare nevoie de un roib zdravăn și, de asemenea, trupelor sale le lipsea cavaleria, iar acest lucru era bine cunoscut de tata. Micuța Maria rămase pe gânduri, tăcută, în vreme ce Fritz mormăi ca pentru sine:

— Mie totuși mi-ar plăcea un roib și niște husari.

Între timp, se întunecase de-a binelea. Fritz și Maria, lipiți unul de celălalt, nu îndrăzneau să mai rostească niciun cuvânt. Li se părea că aud foșnetul aripilor și o melodie splendidă, venită de undeva de departe. O lumină strălucitoare apăru acum pe perete și copiii au înțeles că Pruncul Isus s-a dus spre alți copii fericiți.

LIBRIS We know books

În clipa aceea, răsună limpede un sunet cristalin: cling-cling, cling-cling. Ușile săriră în lături și din odaia cea mare năvăli o lumină atât de puternică încât copiii rămaseră încremeniți în prag, exclamând uimiți:

— Oo, ooo!

Tata și mama se îndreptară spre ușă și, luându-i pe copii de mână, le spuseră:

— Veniți, hai veniți, dragi copii, să vedeți ce v-a adus Pruncul Isus!

DARURILE

Ne putem imagina cum stăteau copiii și se uitau, destul de tăcuți, și cum, după un răstimp, Maria izbuti să strige de bucurie, oftând adânc:

— Vai, ce frumos, ce frumos!

Iar Fritz încercă cu mult succes câteva tumbe. E drept că și copiii fuseseră foarte cuminți, desigur, și ascultători, pe tot parcursul anului, căci niciodată nu primiseră atâtea lucruri frumoase și încântătoare ca acum.

Bradul înalt de Crăciun de pe masa din mijlocul camerei era încărcat cu mere aurite și argintate și, asemenea mugurilor și bobocilor de flori, pe toate ramurile se iveau atât migdale zaharisite și bomboane poleite, cât și alte dulciuri îmbietoare. Dar cel mai frumos lucru pe care îl avea bradul erau sutele de luminițe care sclipeau ca stelele printre ramurile sale, îmbiindu-i prietenos pe copii să-i culeagă bobocii și fructele. În jurul pomului, totul strălucea în culori vii, încântătoare.

Și erau atâtea lucruri frumoase... cine le-ar fi putut zugrăvi?! Maria zări imediat păpușile grațioase și îngrijite, tot felul de ustensile mici și lucrate cu dibăcie, dar, dintre toate, lucrul cel mai atrăgător era o rochiță de mătase, frumos împodobită, cu panglici de toate culorile, atârnată în așa fel pe umeraș, în fața Mariei, încât fetița o putea privi din toate părțile, lucru pe care, de altfel, îl și făcu pe dată, exclamând mereu: